

WAT MAAL IK OM EEN PREEK

D E REDACTEUR HEEFT ME AL EENIGE malen gemaand om een portret, al heeft hij het heel vriendelijk gedaan. Welnu dan Maar 't is geen mooi portret en geen stichtelijk portret. Toch hoop ik dat zij, die ik een beetje voor u wil uitteekenen, het op de eene of andere manier in handen krijgt; mogelijk stuur ik het haar wel als het klaar is en het lijkt. U zult dadelijk wel begrijpen, waarom.

Laat ik beginnen met u te zeggen, dat er voor veel van de minder-mooie dingen, die u ziet aan haar, een massa excuses zijn. Dat ze slordig is en groezelig en veel op straat loopt en geen huisvrouw is naar 't model van Spreuken 31. Ach — maar komt u eens zien het huisje, waar ze in woont.

Eigenlijk moet ik van dat huisje niet veel zeggen — ik verpraat me een beetje — want als puntje bij paaltje komt, is het nog een huisje van onze diaconie.

't Is al jaren geleden onbewoonbaar verklaard, en in al die jaren is er geen penning huur voor betaald en er is eigenlijk geen ander huis te krijgen; in elk geval geen huis, dat zoo goedkoop is.

Toch is het maar goed, dat ik over dat huis begonnen ben, want dat is zoowat de trait-d'union tusschen haar en mij.

Als voorzitter der diaconie ben ik om zoo te zeggen haar huisheer. In moeilijke gevallen zoekt ze haar troost bij mij: als de „brand schoon-op is,” b.v. Van dat „op” heeft ze meer verstand dan van het „schoon,” en daarom herhalen de moeilijke gevallen zich nog al eens.

Als belooning, als tegenpraestatie, houdt ze geregeld al m'n graftoespraken bij.

Als ik even voor een begrafenisstoet het kerkhof oploop, tusschen de hooge duinen, vind ik haar daar, in negen van de tien gevallen, de handen kouwelijk onder de schort gevouwen, de oogen bij voorbaat wijd open, om straks niets van alle droeve bijzonderheden te missen.

„Ach,” heeft ze al eens gezegd, „'t is nog es een verzetje en hij doet het zoo innig.” Een van haar lotgenooten heeft eens verzekerd, dat ik het zoo „ijzig” doe en ze meende me een complimentje te geven.

Maar met die kerkhofbezoeken acht ze de nota dan ook ruimschoots gekwiteerd.

Nu was het Zaterdag j.l. weer een moeilijk geval. Zoo tegen schemerdonker een bescheiden belletje aan de pastorie, gevolgd door een verzoek van haar om „den domeni te spreken.”

Maar de dominee wordt op Zaterdag niet graag gestoord en dus ook niet gemakkelijk gestoord. Al zou een dominee alleen maar daarvoor getrouwd zijn! Mijn vrouw neemt mijn taak over. „Ja,” zegt ze, „m'n man zit aan z'n preek, dien wil ik nu niet lastig vallen, maar kun je 't mij niet vertellen?”

M'n vrouw luistert, een beetje achterdochtig, naar 't relaas over „de brand, die weer schoon-op is.” Het vror zoo hard en 't moest eens waar zijn. . . . !

Mijn vrouw gaat naar binnen om iets voor haar te halen. Zoo staat ze een oogenblik alleen in de gang. Ze denkt tenminste, dat ze alleen is. In een zijgang bevindt zich, heel onopzettelijk, nog iemand, die daar met werk bezig is en die haar plotseling half kwaad hoort mompelen: „Aan-de-preek . . . , aan-de-preek, wat maal ik om een preek.” En toen lachte ze, alsof 't haar een zekere voldoening gaf, om het daar, in de pastoriegang, nou es lekker hardop te zeggen, dat ze maling had aan die heele preekrij. ☒

Toen m'n vrouw weer terugkwam met iets dat, naar we hopen, in brandstof omgezet zal zijn, stond haar gezicht weer in den plooi van eerbied voor de Zaterdagse stilte in de pastorie.

Men moet wel stekeblind zijn om geen oog te hebben voor den humor van 't heele geval. Humor is immers — ik weet niet wie het zoo raak gezegd heeft — een lach en een traan. Hier zijn ze allebei overvloedig.

Ik denk nu alleen maar aan den traan.

Natuurlijk niet de tranen van den dominee over de majesteitschennis, notabene in zijn eigen huis. Maar een traan om den venijnigen haat van een ziel, een verkommerde ziel, tegen het Evangelie.

Tenslotte is toch een pastorie geen huis van bedeeing. al willen velen het er altijd weer van maken. Tenslotte is een dominee toch geen verlengstuk van burgerlijke of kerkelijke bedeeing. Ik weet wel, dat zielszorg en lichaamszorg soms heel moeilijk van mekaar te scheiden zijn. In het Onze Vader staat nog voor het „Vergeef ons onze schulden,” „Geef ons heden ons dagelijksch brood.”

Maar dat iemand, die je vriendelijk tegemoet komt en die je maatschappelijk een beetje wilt helpen, het niet na kan laten, stiekum een trap te geven tegen datgene wat je als dominee bent, wat je eigenlijke, groote, heerlijke werk is, dat is toch wel ontstellend vijandig.

Wat moet de Heiland een verdriet gehad hebben, toen men tot Hem kwam met de vraag: „Meester, zeg mijn broeder, dat hij de erfenis met mij deele.”

☒

A. K. STRAATSMA

Vrijdag 10 Mei a.s. zal het vijf en vijftig jaar geleden zijn, dat mejuffrouw Fenna Brink voor 't eerst in Veen- dam begon Zondagsschool te houden. En dat werk heeft de krasse 78-jarige „Fenna,” zooals de kinderen haar noemen, met groote toewijding en zelfopoffering voortgezet, nu reeds meer dan een halve eeuw lang. Nóg elken Zondag stapt zij naar haar klas om den kinderen van Jezus te vertellen.

Welk een beschamend voorbeeld voor zoovele jongeren!